

μερίδες, χαριτολογώντας τάχα, τὰ εἶπαν κάλπες καὶ καταστρώσανε πόσους ψήφους—πόσες δραχμὲς δηλ. — πῆρε στὶς κάλπες ἡ Βασιλίσα τὸ Ψυχασάββατο. Κ' ἐπειδὴ, λέει, μαζωχτήκανε μὲ τὰ κουτιά τριάντα περίπου χιλιάδες δραχμὲς, πῶς νὰ πεῖ πὼς ὁ λαὸς ἀγαπᾷ τὴ Βασιλεία.

Καὶ πεντάρα τσακιστὴ νὰ μὴ ρηχνότανε στὰ κουτιά, δὲ θὰ λέγαμε ποτὲ πὼς μὲ τοῦτο ἀποδείχεται ὅτι ὁ λαὸς δὲ θέλει τὴ Βασιλεία, ἀφοῦ τὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν εἶναι ζήτημα πεντάρας (ζήτημα πεντάρας τὸ λογαριάζουσε μονάχα οἱ φημερίδες πού τὸ ἐξουμιάσανε καὶ μᾶς ἐξουμιάσανε, γράφοντας μέρες καὶ βδομάδες γι' αὐτό), μὰ συσταίνομε στὶς Ἀθηναϊκὲς φημερίδες, καὶ στὴν «Ἐστία» δὲ πρῶτα πρῶτα, ὅτα θέλουμε νὰ λιθανίσουν τὴ Βασιλεία νὰ βρῖσκουν ἄλλα μέσα ἀξιοπρεπέστερα καὶ ὄχι τόσο πρόστυχα καὶ πενταρολογικά. Ἐπιτέλους καλὰ θὰ κάνουνε νὰ μᾶς λογαριάσουν καὶ μᾶς, τοὺς ἀναγνώστες τους, πού καὶ στομάχι στρουθοκάμηλου νᾶχαμε, ἀδύνατο νὰ χωνέψουμε τὸν ἀνούσιο Βυζαντινισμό τους.

★

ὍΣΟ γιὰ τὰ νοσοκομεία καὶ τᾶλλα φιλαθρωπικὰ καταστήματα, μπορεῖ νὰ σημειωθεῖ καὶ τοῦτο. Γιὰ νὰ μπείς σὲ κανένα ἀπὸ ταῦτα πρέπει νὰ σὲ προστατεύει ὁ Δήμαρχος, καμὰ τρανὴ κυρὰ ἢ δυὸ τρεῖς βουλευτάδες πού νάκούγονται στὴν Κυβέρνηση ἄλλιώτικα φοβᾶς στοὺς δρόμους, ὅπως πέθανε δὲ τὶς προάλλες ἀκόμα στὴν παλιὰ ἀγορὰ ἀπὸ πείνα ὁ φτωχὸς μανάβης καὶ κιντύνεψε μάλιστα νὰ μείνει κ' ἄθρατος, ἢ δὲν πλερώνανε ἀπὸ τὴν τσέπη τους οἱ γειτόνοι τὸν παπᾶ, τὴν κάσα του κτλ.

Ἀξίζει λοιπὸ γιὰ τέτιο εἶδος φιλαθρωπία (!) νὰ φορογίεται ἀδιάκοπα καὶ ἀδιάντροπα ὁ λαὸς ;

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΞΕΓΥΜΝΩΜΑΤΑ

§ 10

Τὸ Σλαβικὸ ζήτημα.

Μελετώντας τὰ ἐκκλησιαστικὰ τῶν καιρῶν ἐκείνων ὁ ἱστορικὸς ὁδηγὸς μας σταματᾷ νὰ ὁμολογήσῃ πὼς ἓνα πατριαρχικὸ ἀμάρτημα δὲν μπορεῖ νὰ τὸ παραβλέψῃ, τὴν ἀδιαφορία δηλαδὴ πού δείξανε τέσσερις αἰῶνες στὰ συμφέροντα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὴν εὐκαιρία πού χάσανε νὰ συχωνέψουνε Βουλγάρους, Σέρβους, Ἀρβανίτες καὶ Ἀρμένηδες μέσα στὴν ἐθνικὴ τὴ μάζα. Ὅλες αὐτὲς τὶς φυλὲς στὰ χέρια τους τὶς εἶχανε. Ἐνας Πατριάρχης σὰν τὸ δικό μας πού τᾶνε διόριζε δεσποτάδες, παππάδες καὶ διάκους, πού νοιάζονταν ὅλα τους τὰ ἐκκλησιαστικὰ καὶ τὰ μοναστηριακὰ χτήματα, πού τοὺς δικάζε ὅταν ἀπόφευγαν τὰ ὀσμανικὰ δικαστήρια, πού τοὺς ἀντιπροσώπευε ὅλους στὴν Πόρτα, — πόση δύναμη δὲν εἶχε νὰ τοὺς διαδώσῃ τὴν Ἑλληνικὴ τὴ γλώσσα, καὶ νὰ τοὺς κάμῃ δικούς μας ! Καὶ πόσο εὐκολο, ἀφοῦ τόσα καὶ τόσα χρόνια βρῖσκονταν ἐνωμένοι μαζί μας, ὅσο ποτὲς ἀρχήτερα δὲ φανήκανε. Ἐνωμένοι ἐναντίον τοῦ Κατακτητῆ, ἐνωμένοι ἐναντίον τοῦ Πάπα. Τετρακόσα χρόνια νᾶχουνε τέτιο θησαυρὸ, καὶ νὰ τονὲ χάσουνε ! Ὡσπου ἄξαφν ἔσπνησαν οἱ Σλάβοι (κοιμόντανε τάχα !) καὶ ξανασήκωσαν πάλε κεφάλι, καὶ βρέθηκε πὼς οἱ Βουλγάροι μιλοῦσαν ἀκόμα Βουλγάρικα, ὄχι μονάχα πέρ' ἀπὸ τὰ Μπαλκάνια, μὰ καὶ στὴ βορεινὴ τὴ Θράκη ἓνα μέρος, καὶ στὴ βορεινὴ τὴ Μακεδονία ! Μὲ μεγάλη λοιπὸν πίκρα, μὰ μὲ τὸ συμπάθειο, καὶ μὲ μεγαλήτερη ἀκρισία, παρατηρεῖ πὼς ὅλα θὰ τοὺς τὰ συχώρουσε τῶν Πατριαρχάδων ἢ δὲν παραμελοῦσανε μιὰ τέτοια μεγάλη καὶ πολυσήμαντη ὑπηρεσία στὸ ἔθνος.

Ἀποροῦμε πὼς δὲν τοῦ τάραξε τὴν ψυχὴ ἢ

*) Ἡ ἀρχὴ στὸν ἀριθμ. 281.

σκουριὰ τῆς τενεκεδένιας αὐτῆς θεωρίας. Τί τοὺς εἶπαιρνε τάχα τοὺς Πατριαρχάδες ; Ἀνθρώπους τῆς δικῆς τοῦ σειρᾶς, νὰ ποῦμε ; Μὰ τὰ πιώτερα πού δηγηθήκαμε παραπάνω γιὰ τὰ ποταπά τους συστήματα ἀπὸ κείνον τὰ πῆραμε. Ἄς ὑποθέσουμε ὅμως πὼς εἶχαν καὶ τὴν καλὴ θέληση καὶ τὴ δύναμη νὰ κολουθήσουνε μιὰ τέτοια πολιτικὴ. Ἄς ὑποθέσουμε πὼς ἔκαμναν ὅ,τι ἔπρεπε γιὰ τὸ δικό τους τὸ πόμνιο, καὶ δὲν τοὺς ἐμνησκε παρὰ νὰ φέρουνε καὶ ἄλλα ποίμνια μέσα στὴ μάντρα. Μὲ τί τρόπους καὶ μὲ τί μέσα μποροῦσανε νὰ τοὺς κάμουνε δικούς μας, νὰ τοὺς ἀφομοιώσουνε μαζί μας ; Μὲ τὴ γλώσσα βέβαια, καὶ μᾶς τὸ εἶπε μάλιστα αὐτό. Μὲ ποιά ὁμως γλώσσα ; Τάχα μὲ τὴν «Εὐγενιοβουλγάρικη ;» Μὰ ἐκείνη ἢ γλώσσα—ἔφησε πού ὁ Σλαβικὸς ὁ νοὺς δὲν εἶταν τότες ἀρκετὰ ψιλοῦφαντος γιὰ Μεταφυσικὲς,—ἐκείνη ἢ γλώσσα θὰ μᾶς χῶριζε καὶ θὰ μᾶς ἀπομάκρυνε ἀκόμα περισσότερο, ἀφοῦ δὲν εἶτανε μήτε δικὴ μας γλώσσα,—πολὺ μακριὰ (!).

Μέσο πού θὰ τοὺς συνεζύμωνε πολὺ πιὸ ἀποτελεσματικὰ μαζί μας θᾶταν τὸ σύστημα πού ἐφάρμωσε ὁ Μεγάλος ὁ Ἀλέξανδρος στὴν Περσία, μὰ μισὰ κ' ἐκεῖνος. Ὁ γάμος, καὶ τὰ ὑλικά του συμφέροντα. Αὐτὸς θᾶφερνε καὶ τὴ γλώσσα, τὴ ρωμαϊκὴ ὁμως τὴ γλώσσα, στὰ βορεινὰ ἐκεῖνα λημέρια τοῦ Σλαβισμού. Ἐνας τέτοιος ὁμως συδυασμὸς ἔπρεπε νὰ ἐνεργηθῆ ὄχι μονάχα μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Κλήρου, μὰ καὶ τῶν ἄλλων Προυχόντων, τέλος καὶ μὲ τὴ συγκατάθεση τῆς Πόρτας, πού ἀργὰ ἢ γλήγορα θᾶνοιωθε πὼς δὲν τῆς σύφεραν τέτοιες ἐνώσεις. Ὡστε τοῖχος καὶ ἀπ' ἐδῶ δυσκολοτρούπητος καὶ δυσκολοπέραστος.

Ἄλλος τρόπος λοιπὸν δὲν τοὺς ἐμνησκε παρὰ ἢ διδασχὴ τῆς γλώσσας τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ στὰ Σλαβικὰ σκολεῖα μέσα, μ' ἀπλὰ ἐθνικὰ καὶ θρησκευτικὰ βιβλία. Πρᾶμα πού τὸ ἔθνος δὲν τὸ κατόρθωσε ὡς τὰ σήμερα μήτε στὰ δικά του παιδιὰ !

Πολὺ περίεργα καὶ πολὺ χαρακτηριστικὰ αὐτὰ πού στοχάστηκε ὁ ἱστορικὸς μας. Ἀνθρώπος μὲ τόση πολυμάθεια, μὲ τόση γνωρισιὰ τοῦ κόσμου, καὶ τοῦ παλιοῦ καὶ τοῦ νέου, καὶ ὁμως ἄξαφν παραβλέ-

1) Μὰ γιατί νὰ γυρεύουμε ἐπιχειρήματα γιὰ νὰποδείξουμε πὼς δὲν μποροῦσε ἢ ἀρχαῖα ἢ Ἑλληνικὴ νὰ φέρῃ τοὺς Σλάβους στὴ νέα τὴ Ρωμισσὴν, ἀφοῦ τὸ δοκιμάσαμε τὸ κωμικὸ καὶ συνάμα τὸ θλιβερὸ αὐτὸ δοκίμασμα στὸ δεκάτο ἔνατο αἰῶνα, καὶ τὰ γνωρίζουμε τὰποτελέσματα.

πει ἓναν ἀπλό φυσικὸ νόμο, μιὰ κοινὴ καὶ θεοφάνε-ρη ἀλήθεια, καὶ πέφτουνε οἱ συλλογισμοὶ του καὶ γίνονται θρούβαλα.

Μὰ νὰ εἶτανε τουλάχιστο ἓνας μονάχα !

(ἀκολουθεῖ)

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ὁ ποιητὴς Φ. Πανᾶς χτύπησε κάποιον μὲ τὸ τρομερὸ ρόπαλο πού κρατᾷε στὰ χέρια του καὶ ἢ «Ἀκρόπολη» τῆς Τρίτης, περιγράφοντας τὴν ποιητικώτατη αὐτὴ σκηνή, τιλοφόρησε τὸν κ. Πανᾶ ἄγριο ποιητῆ.

— Δὲν ἔχει δίκιο ἢ «Ἀκρόπολη». Ἄν ἀντὶ πέννα ἀναγκάστηκε ὁ ποιητὴς νὰ μεταχειριστεῖ ρόπαλο φταίει ἢ Ἀστυνομία γι' αὐτό, ἀφοῦ μῆνες τώρα καμάρωνε τὸν ἀγαθώτατο ποιητῆ νὰ γυρίζε στοὺς δρόμους μ' ἓνα τρομερὸ ρόπαλο στὰ χέρια σὰν μπόγιας. Νὰ τριγυροῦσε τουλάχιστο καθάλα σ' αὐτό, θὰ μποροῦσε νὰ πεῖ κανεὶς πὼς τὸ ρόπαλο εἶναι ὁ Πήγασός του.

— Ὁ κ. Ἰπποποταμιάνος στοὺς «Καιροὺς» τοῦ Σαββάτου κορόδεψε πολὺ ἄνοστα τὸ κριτικὸ γράμμα τοῦ Ἐφταλιώτη γιὰ τὶς «Ἀλυσίδες». Σπολλάτῃ τῆς ἀφεντιάς του.

— Ἡ καημένη ἢ «Ἐστία», πού τυραννίεται ἀπὸ φοβερὴ Ἀδόλαφία, μᾶς κατάστρωσε ποιά κουτιά καὶ ποιὲς κυράδες δουλέψανε καλύτερα στὸ διακονίλι τοῦ Ψυχασάββατου. Ἐέχασε μονάχα νὰ μᾶς πεῖ, καὶ τῆς τὸ θυμίζουμε, ἢ στηθήκανε τραπεζάκια μὲ κουτιά στὰ Βασιλικά καὶ Πριγκηπικὰ παλάτια καὶ πόσα λεφτὰ μαζωχτήκανε ἀπ' αὐτὰ.

— Ὁ «Μωριάς» τῆς Τρίπολης προτείνει νὰ γίνεῖ παναρχαδικὸς ἔρανος γιὰ τὰ σαράντα τοῦ Μιστριώτη πού θὰ γιορταστοῦνε μεθαῦριο, γιατί ἢ Ἀρχαδία ἐξέθρεψε τὴν σύγχρονον αὐτὴν δόξαν καὶ ἐν τῇ Ἀρχαδίᾳ ἠνδρώθη ὁ ἔνδοξος ἀνὴρ.

— Ἀφιερῶσωμεν (γράφει ὁ «Μωριάς») τῷ μεγατίμῳ ἀνδρὶ Μιστριώτῃ ἀγαλαμίτιν τῆς Ὀμηρικῆς Ἀθηνᾶς, τῆς θεᾶς δηλονότι τῆς διανοητικῆς Δυνάμεως καὶ Σοφίας.

— Νὰ σᾶς ποῦμε τὴν ἀλήθεια, τέτιι χοντρά χωρατὰ δὲν ἀξίζει νὰ γράφονται γι' ἄθραπο πού ἂν ἔχῃ τίποτ' ἄλλο ἢ ἡλικία του ὁμως τὸν κάνει σεβαστό.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Ἀλ. Μαρπ. στὸ Βόλο. Ἐτοιμο, μὰ ἔμεινε γιὰ τᾶλλο φύλλο. Θὰ βάλουμε καὶ τὸ κομμάτι πού μᾶς ἔστειλες. —Μελικέτη. Θὰ δημοσιευτεῖ. Ἀρκετὰ καλὸ.—κ. Ζην. Β. ἄδύνατο γιὰ τὴν ὥρα. Ἐστερ' ἀπὸ τὸν πρόλογο τοῦ Ψ. πού ἀρχινήσαμε σήμερα, θὰ δημοσιευτοῦνε στὴν ἐπιφυλλίδα τὰ «Ἱστορικὰ Ξεγυμνώματα» τοῦ Ἐφταλιώτη. Ὡστε ἢ ἐπιφυλλίδα γιὰ κάμποσους μῆνες εἶναι πιασμένη.

ΔΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΟΥ 1908

4	ΜΕΓΑΛΑ ΚΕΡΑΗ	ΕΞ	100,000	Δρ.	400,000
4	»	»	25,000	»	100,000
4	»	»	10,000	»	40,000
12	»	»	5,000	»	60,000
20	»	»	1,000	»	20,000
1644	»	»	100	»	164,400
2312	»	»	0	»	115,600
4000 ἐν ὅλῳ κέρδη ἀξίας δραχμῶν.....					900,000

Μέχρι τῆς πρώτης κληρώσεως (27]10 Ἀπριλίου 1908) θὰ ἐκδοῦναι μόνον 300,000 τετραδράχμων γραμματίων ὑπ' ἀριθ. 1—300,000. Μόνον οἱ ἀριθμοὶ ο἗τοι θὰ τεθῶσιν ἐντὸς τῆς κληρωτικῆς κατὰ τὴν κλήρωσιν ταύτην. Κατόπιν θὰ ἐκδοῦναι μονόδραχμα γραμμάτια ἰσχύοντα διὰ μίαν ἐκ τῶν τριῶν τελευταίων κληρώσεων, ὑπ' ἀριθ. 300,000 ἄχρις 1,000,000, θὰ προστεθῶσι δὲ ἐντὸς τῆς κληρωτικῆς καὶ οἱ ἀντίστοιχοι ἀριθμοὶ.

Γραμμάτια πωλοῦνται. Εἰς τὰ δημόσια ταμεῖα καὶ λοιπὰς δημοσίας ἀρχάς, εἰς τὰς Τραπεζάς, εἰς τοὺς σταθμάρχας καὶ στασιάρχους τῶν σιδηροδρόμων, τοὺς διαχειριστὰς τῶν μονοπωλίων καὶ τὰ πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων πρὸς δραχμὰς τέσσαρας ἕκαστον, ἰσχύον διὰ τὰς τέσσαρας κληρώσεις καὶ πρὸς δραχμὴν μίαν ἕκαστον γραμματίου, ἰσχύον διὰ μίαν ἐκ τῶν τριῶν τελευταίων κληρώσεων.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν Ἀρχαιοτήτων, ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν εἰς Ἀθήνας. Ἡ πώλησις τῶν γραμματίων ἀρχεῖται ἀπὸ 1]14 Ἰανουαρίου 1908.

Ὁ διευθύνων τμηματάρχης
Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ